

MARKO VIDOJKOVIĆ

ĐAVO
je moj **DRUG**

■ Laguna ■

Copyright © 2002, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno romanu
Ples sitnih demona

PRVI DEO

Autobus je skrenuo kod Fontane i zamalo udario jednu babu. Baba je prelazila na zeleno ali je autobus bio jači, pa je ona samo besno mahnula ceđerom i oštro me pogledala. Sedeo sam na poslednjem sedištu i babin pogled je jasno ukazivao na to da i mene delimično krivi za smrt koju je zamalo doživela. Autobus je bio poluprazan, budući da je preostalo još svega tri stanice do okretnice. Bila su tu tri čoveka neodređene starosti, dve devojke, neka leva tetka i ja. Tri čoveka nisu bila zajedno, već su sedeli svaki na po jednom duplom sedištu, što nije bio slučaj sa dve devojke koje su sedele jedna pored druge i razgovarale. U stvari, jedna je govorila, a druga trpela. Ona koja je govorila iznosila je u javnost svoj plan da se smuva s nekakvim Pecom iz drugog pet. Druga devojka je ćutala. Devojka koja je govorila o Peci rekla je kako Peca ima najlepše plave oči koje je ikad videla. Druga devojka je i dalje ćutala. Saznao sam još da Peca nosi najskuplje patike i najskuplju trenerku i da mu tata vozi BMW. A i pogledao ju je na velikom odmoru u petak. Devojka je govorila glasno i sve se lepo čulo, iako su njih dve bile udaljene od mene čitavih pet metara. Ni buka iznemoglog gradskog autobusa nije nadjačala priču o Peci.

Bio je početak marta 1994. Bilo je toplo i ja sam bio u majici s kratkim rukavima. Na nogama sam imao patike, a iznad njih donji deo sintetičke trenerke. Na glavi nisam imao ništa. Čak ni kosu. Čiroki sam ošišao pre skoro godinu dana i od tada sam redovno brijač glavu. Martinke sam prodao nekakvom svinjaru, kome je trebala nepromoćiva obuća za bezbolno gaženje po prasećim fekalijama. Pocepane pankerske gaće, pocepane pankerske farmerke i pocepane pankerske majice bacio sam u đubre. Devojke su izašle na sledećoj stanici ne udostojivši me pogleda, iako sam iz sve snage bacao farove. Farovi su bili prašnjavi.

Na sledećoj stanici došao je red i na mene. Bila je nedelja, bilo je vreme ručka. Ušao sam u drugu zgradu sleva, popeo se na treći sprat i pozvonio. Iza vrata se čulo režanje, a zatim glas mog ćaleta. „Beži na terasu, Ljubo.“ Zatim se čulo otvaranje vrata terase, pa režanje, pa zatvaranje vrata terase i nešto tiše režanje. Ljuba je bio na terasi. Ćale mi je otvorio vrata. Rukovali smo se, a iza zamagljenih staklenih vrata terase videla se crna režeća figura. Otišao sam u dnevnu sobu, a iza mene se čulo udaranje. Ljuba je glavom udarao u vrata od terase, želeći da uđe u stan i rastrgne me na komade. Ljuba, rotvajler koji se zajedno s ćaletovom ženom i njenom ćerkom doselio u stan moje pokojne babe. Iako je od tog događaja prošlo čitavih šest meseci, Ljuba nikako nije mogao da se navikne na moje dolaske nedeljom. Uvek je režao, uvek ga je ćale izbacivao na terasu, uvek je udarao glavom o vrata od terase. Neprijatan kučkin sin, taj Ljuba.

U stanu je bio novi raspored. Tamo gde je nekad bila babina i dedina spavaća soba, sad je bila Biljina soba. Bilja

je bila četiri godine mlađa od mene. Tamo gde je nekada bila radna soba, sad je bila spavaća soba mog ćaleta i njegove žene. Dnevna soba, trpezarija, kuhinja i kupatilo ostali su na svojim mestima, ali zaposednuti novim stolovima, stolicama, trosedima, televizorom, veš-mašinom, šporetom, pa čak i novom klozetskom šoljom. Stan je potpuno izgubio stari šmek. Sad je bio isti kao svi ostali stanovi na svetu i nijedan nedeljni ručak nije me posebno radovao.

Seli smo za sto i, kao i obično, vladala je mučna tišina, podgrevana mojim stavom „boli me dupe da vam pravim društvo“. Tišinu je razbijao moj ćale, obično pričajući o politici.

– Šta kažete, naši drže sedamdeset odsto Bosne, a?!
– rekao je ćale, negde u trećem minutu izjedanja paradajz-čorbe. Svi smo ćutali. Politička situacija je bila toliko dosadna da je bilo zanimljivije ćutati. Srbi su u Bosni i Hrvatskoj držali sve što im je trebalo, hiperinflacija je bila prošlost, a opozicija razjedinjena. Uostalom, znao sam da ćaletu baš i nije milo što naši drže toliki komad nečega što nije njihovo.

– Baš je lepo vreme danas – pokušao je ćale ponovo.

– Aha – rekla je njegova žena.

– Ali ne mislim da je baš za kratke rukave – rekao je ćale pogledavši me.

– Aha – rekla je njegova žena. Ja sam srkao čorbu, gledajući kroz prozor u jedno drvo sa belom korom. Ćale je ućutao i ručak je nastavljen u potpunoj tišini.

Negde u sedmom minutu izjedanja pohovanog mesa i krompir pirea zazvonio je telefon. Javila se ćaletova žena. Pružila mi je slušalicu.

– Za tebe. Dijana.

Uzeo sam slušalicu.

– Saćekaj sekund – rekao sam Dijani, spustio slušalicu i otišao u Biljinu sobu. Tamo je bio drugi telefon. Podigao sam slušalicu.

– Gde si, pile moje – rekla je Dijana.

– Evo me – rekao sam ja.

– Šta radiš?

– Žderem.

– Što si ljut? Atmosfera, a?

– Kao i uvek.

– Ja sam samo htela da te ćujem.

– Aha.

– I da ti kaćem da te volim.

– Aha.

– A ti mene?

– Šta ja tebe?

– Da li me voliš?

Duboko sam uzdahnuo.

– Aha.

– Je l' se vidimo danas? – pitala je Dijana.

– Jao, stvarno ne mogu. Nešto sam se dogovorio s Didi-jem. Videćemo se sutra.

– Važi. Javi mi se kad stigneš kući.

– Aha.

– Ćao, ljubim te.

– Aha – rekao sam i prekinuo vezu.

Po povratku za trpezarijski sto dočekala su me neprijatna pitanja.

- Koliko ste ti i Dijana zajedno? – pitala je Čaletova žena.
- Godinu i po dana, mislim.
- Ooo, pa to je ozbiljno. Dijana je divna devojka.

Čaletova žena je jednom slučajno naletela na Dijanu i mene u gradu. Samo smo se pozdravili. Dijana nije rekla ni reč. Čaletova žena nikako nije mogla znati da li je Dijana dobra ili ne. Onda se i on umešao u razgovor.

– Sad će matura, da li ste nešto planirali posle srednje škole?

– Zašto mi persiraš?

– Mislio sam, da li ste ti i Dijana planirali nešto posle srednje škole?

– Ona nije maturant, ona je mlađa od mene godinu dana.

– Nemoj da se praviš blesav, znaš na šta mislim. Već dugo ste u vezi.

– Ne dovoljno dugo.

Čale je odustao. Dopršili smo ručak i premestili se u dnevnu sobu da dočekamo dezert. Seo sam u fotelju i uključio televizor. Pokušao sam da nađem fudbalski prenos, ali ga nije bilo. Ostavio sam program na kojem je bila emisija za poljoprivrednike. Dva čoveka sa šajkačama razgovarala su o kiši, suši i očekivanim prinosima za ovu godinu. Čale, njegova žena i Bilja sedeli su ćutke i čekali da se nešto desi. Ljudi sa šajkačama su i dalje razgovarali, a daljinski upravljač je bio kod mene. Onda su počele vesti. Na vestima je bilo reči o maturantima koji iz dana u dan protestuju ispred Ministarstva prosvete, koje

je odlučilo da uvede polaganje maturalnog ispita. Čale je ponovo započeo neprijatan razgovor.

– Je l' tvoja škola štrajkuje?

– Ne.

– A zašto?

– Zato što su u njoj sve same pičke.

– Pa i ti si u njoj.

– I ja sam pička. Kako da štrajkujem, kad i ne moram da budem na časovima.

– Kako to, ne moraš da budeš na časovima?

– Ne moram. Mogu da bežim koliko hoću, a nastavnici me neće upisivati. Tako smo se dogovorili.

– Bože, koliko to traje?

– Recimo od početka ove školske godine.

Zaista, posle druge godine s kojom smo jedva izašli na kraj došla je treća, još gora. Bežali smo sa časova, ali nije bilo opraštanja. U roku od tri nedelje dobili smo ukore pred isključenje. Promenili su nam razrednog starešinu. Bivša razredna je postala direktor jedne gimnazije i preko TV-ekrana je pretila svojim učenicima da će ih sve izbaciti iz škole ako se priključe štrajku maturalnata. Učenici su se priključili, a ona je počela da ih izbacuje. U roku od nekoliko dana izbacila je iz škole celu generaciju maturalnata i po tome se proslavila u javnosti. Išlo joj je. Naš novi razredni predavao je osnove ekonomije, imao je bradu i bio je rešen da zavede red. Na polugodištu smo dobili jedinice iz vladanja, a uslov da ih popravimo bio je da popravimo i uspeh u školi, koji je bio katastrofalan. Na kraju treće godine ja sam bio dobar 2,66, a iz vladanja sam imao dva. Na početku četvrte godine nastavili smo

po starom, ali su neopravdani izostali. Svi su se pravili kao da se ništa ne dešava, čak su nam poklanjali ocene. I to dobre ocene. Nikome nije bilo jasno šta je u pitanju, ali nije bilo loše. Ipak, povlastice su važile samo za najgore probisvete, Bakija, Kostu, Tozu i mene. Ostali su morali da se strogo pridržavaju školskih pravila. Neki su situaciji pripisivali značajnoj ulozi koju je Bakijev ćale, čuveni bankar, imao u savetu roditelja. On je nastavnicima davao pare sa računa s kojih običan smrtnik već nekoliko godina nije mogao da ih podigne. Baki Marković i njegovi drugovi bili su povlašćeni. Nastavnici su nas slali da im fotokopiramo dokumenta za zaposlenje, da nosimo smrznuto meso njihovim kućama, da im kupujemo karte za vozove, autobuse i druga sredstva kojima se beži iz Beograda. Prvo polugodište sam završio s vrlodobrim uspehom 4,42. Ako se još malo napnem, mogao bih četvrtu godinu srednje škole da završim s odličnim uspehom, što se poslednji put desilo 1991.

– Znači, ne štrajkujete – ponovio je ćale.

– Jok.

Onda je ćaletova žena otišla u kuhinju, a kad se vratila, nosila je rolat.

Čim sam stigao kući, dohvatio sam slušalicu i okrenuo broj.

– Da?

– Anita?

– Da.

– Stigao sam kući.

– Da dođem?

– Aha.

Anita je bila predsednica odeljenske zajednice. Veći deo života provela je u Batajnici s majkom i mlađim bratom, ali se na početku četvrte godine preselila kod ćaleta, koji je stanovao pet zgrada od mene. Posle deset minuta zvonila je na vrata. Poljubila me je u obraz i ušla u moju sobu. U sobi su bile spuštene roletne, a pošto je stolica bila pretrpana stvarima, Anita je sela na krevet. Uključio sam radio i seo pored nje.

– Znaš šta – rekao sam – mislim da bismo morali da štrajkujemo.

– Zbog mature?

– Da. Idiotski je da ceo grad štrajkuje, a mi da sedimo u školi kao neke pičke.

– Tebe najčešće i nema u školi.

– Zato je i glupo da ja sam organizujem protest. Ti bi, kao predsednik odeljenske zajednice, trebalo da mi pomogneš.

Anita je malo razmislila.

– Ajde, dobro, rekla je napokon.

– Znači, štrajkujemo?

– Štrajkujemo. Ti sutra na časovima digni dreku, a ja ću da te podržim.

Anita je zatim izula patike i legla na krevet. Ja sam sedeo pored nje i gledao u jednu poslepodnevnu senku koja je igrala na mestu na kom je nekad stajao poster Ramonasa. Na zidovima moje sobe više nije bilo postera. Postao sam sve što sam nekad mrzeo. Pogledao sam na sat: 15.56. Ruke su mi bile ledene, pa sam ih stavio na vrat da bi se

zagrejale. Anita je počela da priča o starim dobrim vremenima. Šta je ona znala o starim dobrim vremenima?

– Ne mogu da verujem da je prošlo skoro četiri godine od kada smo upisali srednju školu.

Govorila je kao da smo nešto za te četiri godine zajedno proživljavali, a teško da smo do početka četvrte godine progovorili ijednu reč. Anita je nastavila:

– Ne mogu da verujem da se sve bliži kraju. Kao da smo juče imali onu blok nastavu iz daktilografije. Sećaš se, u onom preduzeću u Kneza Miloša.

Anita je govorila o prvoj godini srednje škole i o praksi iz daktilografije na koju smo išli u maju 1991. Znači, i ona je bila tamo. Ja sam se sećao samo Toze, a bilo nas je barem deset. Anita je ležala na krevetu i prisećala se prošlih vremena. Na sebi je imala crveni džemper sa „V“ izrezom. Desna ruka se dovoljno zagrejala i ja sam je polako spustio na Anitin stomak. Leva ruka mi je i dalje bila na vratu. Anita me je pogledala. Nalaktio sam se pored nje i desnu ruku s njenog stomaka spustio na njene farmerke. Palac mi je bio na gornjem dugmetu. Anita je prestala da priča o starim dobrim vremenima.

U novembru 1993. jednoj devojci iz odeljenja umrla je majka. Sahrana je bila na Centralnom groblju. Na sahranu je otišlo celo odeljenje, sa sve razrednim starešinom. Sama ceremonija bila je mučna i dosadna, devojka kojoj je umrla majka plakala je kao kiša i neke žene pored nje su plakale. I neke devojke iz odeljenja su plakale. Sahrana

nije bila ni nalik nekim sahranama na kojima sam bio. Bio je to veoma ružan događaj. Jedino je vreme bilo fantastično. Iako je bio novembar, bio sam u kratkim rukavima, a Centralno groblje je izgledalo zanimljivo zbog visokog drveća i prastarih nakrivljenih grobova. Dobro mesto za neku buduću, lepšu sahranu.

Kod Vukovog spomenika izašli smo iz autobusa i nas desetak išlo je Ulicom 27. marta. Neki su išli kućama, a neki na autobuse koji će ih odvesti kućama. Na uglu sa Takovskom ulicom ostali smo samo Anita i ja i tada sam saznao da se preselila kod čaleta. Pozvala me je da se popnem kod nje. Čale nije bio kod kuće, a u stanu je bila samo njena prastara baba, gluva kao top. Baba je kucala na vrata smrti i ja sam se bojao da ne odapne dok sam ja u stanu. Ostavili smo je da sedi u fotelji i gleda u zid i otišli u Anitinu sobu. Anita i ja nismo imali mnogo kontakata dotad, tako da je atmosfera u sobi jedno vreme bila veoma mučna. Nismo znali o čemu da pričamo. Anita me je ispitivala za Dijanu, koliko smo zajedno, koliko se često viđamo. Zaključila je da je Dijana divna devojka. Zatim smo pokušali da pričamo o školi, ali ja u školu nisam dolazio i potpuno sam bio van svih dešavanja.

U jednom trenutku Anita je izjavila kako je bole leđa i ramena. Sledećeg trenutka me je zamolila da je izmasiram. U životu nisam nikoga masirao, ali sam u Anitinom slučaju rešio da pokušam. Stavio sam joj ruke na ramena i počeo lagano da gnječim. Sudeći po načinu na koji je Anita zabacila glavu dobro mi je išlo. Ispuštala je tihe uzdahe. Anita je imala ogromne sise. Do četvrte godine ih nije pokazivala, ali je nekih mesec dana pre te sahrane

na prepad počela da oblači uske majice. Sise su bile strahovito velike i svi smo ih primetili. Anita je bila i prilično slatka, tako da je u paketu sa sisama brzo postala seks-simbol našeg odeljenja, koje nikad nije znalo za dobru ribu. Bilo je čudno kako je nismo zapazili dotad. Sa rame na sam prešao na leđa, a onda sam zavukao ruke pod njenu majicu. Anita nije reagovala. Masirao sam joj leđa. Brushalter joj je stajao veoma visoko na leđima, zbog tih ogromnih sisa napred. Grizao sam usnu, a onda sam, kao slučajno, počeo da zapinjem prstima o brushalter, pokušavajući da napravim sebi kakav uvod u njegovo otkopčavanje. Nisam mislio ni o čemu drugom osim o njenim sisama i kako ih uhvatiti. A onda sam otkopčao brushalter. Anita se nije bunila. Počelo je da mi se smrkava pred očima, što zbog veoma ružne sahrane, što zbog neuobičajeno lepog vremena za to doba godine, što zbog činjenice da tog dana ništa nisam jeo, a najviše zbog iskušenja u koje sam padao. Anitu je sam đavo poslao na zemlju da je izmasiram. Poslao je na zemlju, a kao pojačanje je poslao i njene dve sise. Otkad sam se smuvao s Dijanom Janković, u septembru 1992, nisam pogledao nijednu drugu devojku. A eto, novembra 1993. masirao sam gola leđa devojke sa najstrašnijim sisama u Beogradu. Scena nije izgledala nimalo prijateljski, i da nas je Dijana videla, verovatno bi mi iskopala oči. Duboko sam udahnuo i, onako s leđa, Anitu uhvatio za sise. Duboko je uzdahnula i to je bila jedina reakcija. Onda mi se pred očima ponovo ukazao Dijanin lik kako mi kopa oči, pa sam ruke sklonio nazad na Anitina leđa, a kroz pet minuta sam rekao kako

moram da idem kući. Ona se pravila da se ništa nije desilo i taj incident sa njenim sisama nikad nismo pomenuli.

No, negde u zimu 1994. Anita je došla kod mene da joj napišem pismeni iz srpskog. Znali smo unapred da će nastavnica dati tri teme, od kojih će jedna sigurno biti slobodna, kako niko ne bi promašio temu. Anita me je zamolila da joj napišem bilo kakav sastav jer ona nije imala pojma s pisanjem, a meni je pisanje, zajedno sa drugim oblicima jedenja govana, oduvek dobro išlo. Za deset minuta sastav je bio gotov, a dva dana kasnije Anita je dobila peticu. Zanimljivo je da sam ja dobio četiri minus. Pošto sam joj napisao sastav, pustio sam muziku i ugasio svetlo. Znao sam da sam prokleta stoka, ali nisam mogao da se uzdržim. Njene sise su me zvale da ih ponovo uhvatim. Ništa više, samo da ih uhvatim i biću miran. I uhvatio sam ih. Najpre preko dukserice, a onda sam jednu šaku zavukao pod duks i ona je tamo provela nekoliko prijatnih trenutaka. Zatim me je opet nešto zaustavilo i nateralo me da izvadim ruku od atle. Anita ponovo nije reagovala i mi ponovo nismo ni reč progovorili o njenim sisama i mojim rukama.

Posle toga smo počeli da se čujemo telefonom. Čuli smo se najčešće uveče, pošto bih otpratio Dijanu kući. Razgovori su bili o svemu i svačemu, da bi posle četvrtog ili petog to postali otvoreni razgovori o seksu. „Koja ti je omiljena poza?“, pitala bi ona, a ja bih odgovorio: „Sve su mi omiljene. A tebi?“ „Meni je omiljena poza kad sam ja gore. Tada svršavam kao luda.“ U tom trenutku meni se opasno digao. Onda bi me Anita pitala: „Kako bi ti to meni radio?“, pa bih ja počeo lagano da opisujem, a ona da stene. Sve vreme lagao sam sebe da je u pitanju najobičnija

zajebancija, bezvezni flert, ali bezvezni flert je kad namigneš kasirki u samousluzi dok kupuješ napolitanke, a ne kad predsednicu odeljenske zajednice hvataš za sise i pričaš kako bi joj ga zavukao. Kroz mesec dana, posle dva-desetak takvih razgovora i pre nego što se bilo šta desilo, Anita i ja smo imali potanko razrađen scenario ko će kome šta da uradi, s tim što je ona jasno dala do znanja da oralni seks ne dolazi u obzir. Barem s njene strane. Anita je s poslednjim dečkom raskinula u avgustu 1993.

Napokon, u petak smo se dogovorili da se vidimo za vikend. Ja sam pretpostavio da je najbolje da se vidimo u nedelju, posle moje posete čaletu. U subotu sam pokušavao da se posvađam s Dijanom, ne bih li sebi dao kakvo-takvo opravdanje ako se nešto desi. No, kao za inat, Dijana je u subotu bila fantastično raspoložena. Ja sam je provocirao bez prestanka, a ona se sve vreme smejala. Na kraju sam digao ruke i u nedelju ušao bez ikakvog alibija, nadajući se da se s Anitom ništa neće desiti.

Desnom rukom sam otkopčao gornje dugme njenih pantalona, a levu joj gurnuo pod džemper. Zatim sam je poljubio, a Anita je moju glavu šćepala obema rukama. Levom rukom sam joj otkopčao brushalter i beskompromisno je uhvatio za jednu sisu. Desnu ruku sam joj već zavukao u gaćice. Više nije bilo izlaza.

Za petnaest minuta sve je bilo gotovo. Išlo je kao podmazano, kao da smo to radili već sto puta. Valjda zbog dobre teorijske podloge koju smo napravili našim telefonskim

razgovorima. Ono čega sam se najviše plašio potpuno je izostalo, tako da griže savesti nije bilo ni u tragovima. Kad sam otišao u WC da se istuširam, očekivao sam da ću u ogledalu videti ćelavo govno, a umesto toga video sam samog sebe koji je, da stvar bude strašnija, bio nasmejan. Kad sam se vratio u sobu, Anita je i dalje potpuno gola ležala na krevetu.

– Bolje ti je tako, kad se šišaš do glave. Sve je bolje od one pocepane odeće i one kretenske frizure – rekla je.

– Je l'?

– Da. Baš si sladak ovako. Onako si izgledao kao strašilo. Ježila sam se kad u školskom dvorištu vidim tebe i onu tvoju, kako se zvaše...

Anu. Ana je bila daktilografski smer. Daktilografi su se školovali samo tri godine, tako da je Ana završila godinu dana ranije od nas. Tokom cele treće godine veoma retko je izlazila u školsko dvorište, a kad je završila s Pravno-birotehničkom, nisam je više ni video ni čuo.

– Nije bitno. Bilo pa prošlo – rekao sam.

Sačekali smo još nekoliko minuta, a onda smo ponovo krenuli u akciju. Ovog puta je trajalo gotovo četrdeset pet minuta i sve se orilo. Morao sam da pojačam radio kako bih ugušio sve te vriske i škripanje kreveta. Federi na dušeku, koji je trajao još od mojih najnižih razreda osnovne škole, na nekoliko mesta su poiskakali i zabijali mi se u dupe. No, trpeo sam, a ruke nisam skidao sa Anitinih sisa. U pet po podne Anita je otišla. Nijednom nije pomenula ono što se dogodilo, niti je pominjala Dijanu i time mi veoma olakšala neobično popodne. Ostao sam sam u svojoj sobi, ispunjenoj raznim mirisima.

Uključio sam telefon, koji sam isključio neposredno pred Anitin dolazak, kako me neko ne bi prekinuo u onome što sam priželjkivao da se ne desi, a što se na kraju desilo dva-put. Nije prošao ni minut, a stvar je već zvonila. Javio sam se:

– Alo.

– Gde si ti dosad?! Zovem te celo popodne i niko se ne javlja! Zvala sam te i kod ćaleta, a oni su mi rekli da si otišao još u tri!

Dijana je bila besna.

– Smiri se. Sreo sam Milana Žarkovića i seo da popričam s njim.

– Koga?!

– Milana Žarkovića, mog starog druga iz osnovne. Nismo se videli sto godina. Bio je u Kanadi, a sad je došao na deset dana.

– Nikad mi nisi pričao o tom Žarkoviću.

– Oh, verovatno nas nikad nije razgovor doveo do njega. Milan Žarković nije čak ni postojao.

– Je l' se vidimo danas?

– Dijana, rekao sam ti da treba da se vidim sa Didijem.

– Ma jebi se! – viknula je ona i zalupila mi slušalicu. Pozvao sam Didija kako barem u jednoj stvari ne bih ispao lažov. Dogovorili smo se da se nađemo kod Zavoda za izgradnju.

Didi je za pola sata bio na stepeništu. I on je bio ćelav i nosio je patike i trenerku. U poslednjih godinu dana se i nabildovao, tako da je sa nekadašnjih 60 kila skočio na

95. Poznanici iz osnovne škole najčešće nisu mogli da ga prepoznaju kad bi ga sreli na ulici.

Zemlji u kojoj nema pankera nešto ozbiljno fali. A pankera više nije bilo. Metalaca više nije bilo. Svako koga sam poznao izgledao je kao ja. Cela zemlja. Didi je cepao narodnjake, pio je kao smuk i svakodnevno dizao tegove. Ja nisam pio već godinu i po dana. Nisam slušao narodnjake, slušao sam isto što i pre, ali nekako retko, sam, u svoja četiri zida. Nije mi bilo jasno kako sam u proteklih godinu i po dana počeo da izgledam kao moron. Pomalo sam krivio Dijanu, ali teško je bilo kriviti Dijanu, pošto mi ona nikada nije prigovarala za izgled, ma kakav on bio. Jednostavno, s tim usranim ratom i svim ostalim sranjima, sve normalne stvari su nestale.

– Znači, kresnuo si je.

– Jesam.

– I?

– Šta i?

– Kako je bilo, debilu?! Je l' uska?

– O, jeste, jeste, iznenađujuće uska.

– A je l' radi dobro, a?

– Uf, radi kao mašina.

Didi je posle mojih odgovora počeo pesnicom da udara u stepenik.

– Jaooo, jaooo, kakva drolja, jaooo, uh, uh! Grrr...

Zatim se malo smirio.

– Šta ćeš s Dijanom?

– Nemam pojma. Nisam razmišljao.

– Nisi razmišljao?

– Pravo da ti kažem još nisam siguran ni šta se sve desilo. Ne osećam nikakvu grižu savesti.

– A zar bi trebalo da je osećaš?

– Pa, valjda bi trebalo. Otkud znam...

– Ne seri, bre. Dođi sutra kod mene na rođendan i sve će da ti se razbistri.

– Didi, nije ti sutra rođendan.

– Ne na moj rođendan. Maloj je sutra rođendan, pa pravi nekakvu žurku. Dođi, biće alkohola, biće riba...

– Didi, nisam pio godinu i po dana. Rekao sam da neću da pijem.

– Rekao si i da nećeš da varaš Dijanu. Dođi sutra, ali nemoj pre deset uveče.

Mala, kojoj je sutra bio rođendan, bila je Didijeva rođena sestra. Njen brat mi je zatim rekao kako mora da ide kući da ga izdrka. Rekao je da će pritom misliti na Anitu, iako pojma nije imao kako ona izgleda.

Narednog prepodneva, došao sam u školu na vreme, spreman da napravim nešto od opšte koristi, kako bih pobegao od poslednjih događaja. Pomoglo mi je malo i to što su se oni već posle jedne noći činili dalekim, kao nekakav san. U pet do osam u školskom dvorištu se pojavila i Dijana. Prišla mi je i poljubila me.

– Izvini zbog onog juče. Nešto sam bila nervozna. Je l' se vidimo večeras?

Te večeri je trebalo da se pojavim kod Didijeve sestre na rođendanu. No, Didi mi je rekao da se ne pojavljujem

pre deset, a Dijana je imala izlazak do deset, što je stvaralo potreban manevarski prostor.

– Da, vidimo se.

– Siđi na veliki odmor.

– Ne verujem da ću biti tu. Planiram da povedem onu stoku u maturantski štrajk.

– Gospode bože, šta ti to treba? Šta tebi fali? Nikad nisi na časovima, poklanjaju ti ocene...

– Fali mi jer ću morati da polažem maturski ispit. Ne polaže mi se maturski ispit.

Zvonilo je za početak časa i Dijana je odmah otrčala u svoju učionicu. Dijana je bila vredan đak.

Prva dva časa trebalo je da imamo matematiku. No, već posle petnaestog minuta, s ulice je doprla dreka.

– PIČKE, PIČKE! – neko se drao.

Sedeo sam u poslednjoj klupi. Pogledao sam kroz prozor i video grupu učenika, reklo bi se naših vršnjaka, kako stoje ispred zgrade i prozivaju nas koji smo unutra. Išli su na protest.

– PIČKE, PIČKE!

Matematičarka, koja se dotad svim snagama upirala da nam objasni nekakve sinuse i tangense, sela je za katedru i učutala. Buka s ulice parala je uši.

– PIČKE, PIČKE!

Nastavnica nas je gledala. I ona je mislila da smo pičke. Verovatno smo bili jedina škola u gradu čiji maturanti nisu protestovali. Onda je iznenada rekla:

– Šta će vama matematika? Svi vi ćete najverovatnije propasti u životu, a u boljoj varijanti bićete sekretarice ili opštinske mastiljare. Nije mi jasno ko je odlučio da se

u ovoj školi matematika predaje sve četiri godine. Vama, bre, matematika uopšte nije potrebna!

Onda je besno udarila logaritamskim tablicama o sto ispred sebe i zagledala se u plavo nebo iznad jednog krova. Ustao sam.

– Gde ćeš ti, Šestiću? – upitala je nastavnica.

– Idem napolje. Neću da polažem maturu. Kao što nam ne treba matematika, ne treba nam ni matura. Matematiku moramo da trpimo, ali maturu možemo da uništimo. Ko je sa mnom?

U prvi mah niko nije reagovao.

– Da li je neko sa mnom, ili ću ja jedini da izađem dole pred ove što nam viču da smo pičke?!

Anita je ustala.

– Ja sam s tobom, i kao predsednik odeljenske zajednice, mislim da bismo morali malo više da se borimo za svoja prava.

Naš jučerašnji sastanak urodio je plodom. Krenuo sam iz učionice, a Anita je krenula za mnom. Sa njom je pošlo još nekoliko devojaka. Moji prijatelji Toza, Baki, Kosta sedeli su na svojim mestima i pravili se ludi.

– PIČKE, PIČKE! – dopiralo je sa ulice.

Od dečaka je sa nama krenuo Peđa i neka dva lika od kojih nikad ne bih očekivao takvu hrabrost. Nekakav Bojan i nekakav Dušan. Taj Bojan je bio izbeglica iz Zagreba, a ovaj drugi je bio zaljubljenik u Vuka Draškovića. Pravi SPO-fanatik. Nastavnica matematike sedela je za katedrom i gledala kroz prozor.

Kad smo izašli u hodnik, rekao sam im da me sačekaju kod WC-a na prvom spratu, dok saberem misli. Bilo nas

je desetak, a u odeljenju je ostalo njih dvadeset pet. Trebalo je naći neko drugo maturantsko odeljenje spremno za akciju. Iz jedne učionice dopirala je dreka. Prislonio sam uvo na vrata i slušao. Neki ženski glas je histerično pozivao ostale da krenu u protest. „MI NISMO PIČKE, MI NISMO PIČKE!“, urlao je glas. Nekoliko glasova je odobravalo. Otvorio sam vrata i uleteo u učionicu. Viknuo sam:

– Niste sami! Četvrto osam je sa vama! Svi smo izašli s časa!

Bezočna laž ih je malo okurazila. Bucmasta devojka raščupane kose, sva crvena u licu, prišla mi je. To je verovatno bila ona histerična.

– Milena – rekla je i pružila ruku.

– Boban – odgovorio sam, a ona mi je svojim izrazom lica stavila do znanja da zna ko sam.

Milena je pokupila svoje stvari i demonstrativno napustila učionicu. Za njom je u narednih nekoliko minuta izašlo još njih dvadesetak. Svi zajedno stigli smo do školskog WC-a. Tamo nas je čekala ona šaka jada iz mog odeljenja.

– Šta je ovo? – pitala je Milena.

– Četvrto osam – odgovorio sam ja.

– Pa ovde nema ni deset ljudi – rekla je Milena.

– Revolucija je jebena stvar – odgovorio sam ja.

Milena, koja je očigledno bila Boban Šestić četvrtog tri, poslala je svoje odeljenje u isti WC. Sad je WC bio prepun. Ona, Anita i ja smo se udaljili kako bismo smislili valjanu strategiju za naš poduhvat. Jedno vreme zamišljao sam kako bi izgledao grupni seks sa njih dve, ali sam pogane misli nekako uspeo da isteram iz glave intenzivnim razmišljanjem o babi koju je juče zamalo pregazila šezdeset petica.

– Ovo ne može ovako. Nema nas dovoljno – rekla je Milena.

– Slažem se. Beda – dodala je Anita.

– Evo šta ćemo. Ići ćemo na blef. Sačekaćemo mali odmor i svi zajedno krenuti po ostalim maturantskim odeljenjima. U našoj smeni su još četvrto dva i četvrto šest. Dići ćemo galamu i videti šta će da ispadne. To je stoka. Ustraće se jer nas je mnogo i krenuti za nama iz straha. Kad nas se nakupi dovoljno, odmah tutanj iz škole, da ne bi bilo predomišljanja.

Pakleni napoleonski planovi dolazili su ko zna iz čijeg mozga i ispadali na moja usta. Anita i Milena bile su zadovoljne. Rekao sam im da idem kući i da ću se vratiti za deset minuta.

Uleteo sam u stan i skinuo sve sa sebe. Kopao sam po stvarima i pronašao duks Seks pistolsa, koji nisam bacio jer je bio u savršenom stanju. Obukao sam ga. Nigde nisam pronašao neke normalne uske farmerke, ali sam našao nekakav šorts sa kosturskim glavama, star čitavu večnost, i navukao ga na dupe. Na noge sam obuo starke koje sam poslednji put nosio pre dve godine. Poželeo sam da mi izraste kosa, ali to već nije bilo moguće. Iz uva sam izvadio neku pedersku zlatnu tačku koju mi je poklonila Dijana i u njega stavio malu zihernadlu koju sam pronašao u kevinom priboru za šivenje. Baš kad sam izlazio iz stana, keva je ulazila u kuću. Dolazila je iz samoposluge. Namignuo sam joj, a ona se stresla.